

MIJN KINDEREN. HET SCHOONSTE EN HET DIERBAARSTE EN HOE GE HET STAAT UIT TE WUIVEN

Mijn vader houdt van sudoku's oplossen. Vooral op de momenten dat hij zich verveelt. Aan tafel, op de WC, tijdens verplichte uitstappen, altijd heeft hij een lege sudoku klaar in zijn binnenzak.

Tot voor kort. Want sinds kort heeft hij een laptop. En sinds hij de juiste knoppen heeft ontdekt, surft hij met een grote gretigheid op het internet, verstuurt hij mails, print alles af wat hij binnenkrijgt, zit op skype en heeft een account bij facebook.

Mijn moeder weet nog altijd niet of ze dat nu prettig moet vinden. Ze klaagt dat hij vergeet aan tafel te komen, dat ze hem soms honderd keer moet roepen. Terwijl zij wel de hele voormiddag in de keuken heeft gestaan, en het prettig zou zijn als hij dat tenminste respecteert.

Mijn vader respecteert dat. Maar eerst moet nog die mail verstuurd, die ene foto gedownload, en waarom valt nu opeens alles uit, even opzoeken op welke foute knop hij gedrukt heeft.

Ziet ge wat ik bedoel, zegt mijn moeder als we met zijn allen al een kwartier aan tafel zitten en zijn stoel leeg blijft.

We proberen het haar uit te leggen. Dat het zo erg niet is. Integendeel. Dat het goed is voor hem. En voor zijn geheugen. Hij is al in de tachtig en nog altijd wil hij de wereld kennen, zo helder dat zijn hoofd daarvan blijft, zeggen we. Sudoku's zijn óók goed voor hem, zegt mijn moeder, toen kwam hij tenminste altijd op tijd aan tafel. En wat nog erger is, voegt ze er in één adem aan toe, nu komt hij helemaal niet meer buiten, straks roest hij nog vast op zijn stoel, iets wat háár nooit zal overkomen. Want zij doet niets liever dan de hele dag bewegen. Ze krijgt daar ook een helder hoofd van, zegt ze. Om maar één voordeel te noemen.

De voordelen van bewegen, mijn vader en mijn moeder hebben ze mij allemaal voorgedaan. Het is aan hen dat ik denk als ik zoveel jaar later voor de derde keer in Zaventem sta te wuiven naar een kind dat naar de andere kant van de wereld wil en mijn verstand zegt dat dit de gang van zaken is. Dat ik daar sta met mijn hand die zwaait en mijn hart dat ineen krimpt maar direct weer uitzet want wat kunt ge beginnen met een hart dat gekrompen is, niks toch? Hun geluk is uw geluk. Amper vijf woorden, én een cliché groot als een huis. Maar alles staat erin. Alles wat gij zijt. Dus wat doet ge, ge glimlacht alsof de wereld geen haken heeft waar ge uw vel aan kunt scheuren, ga ervoor, zegt ge, alsof uw kinderen dat niet al hun hele leven doen, denkt ge.

En dat het zo mag blijven duren.

Els Beerten

Oktober 2013